

Een stukje Katwijkse Pop geschiedenis

De opkomst en ondergang van de Bokkumband...

Inhoudsopgave

1. In den beginne... de Jelly Roll Band.....	3
2. Toen was er Massacre.....	4
3. De geboorte van de Bokkumband.....	5
4. Het allereerste Haringpop Festival.....	6
5. Oefenen bij de Kaak en optredens!	7
6. Het tweede Haringpop Festival	9
7. Rommelige tijden rond Haringpop 3	11
8. Haringpop Festival nummer 4.....	12
9. In KRO's "Los Vast" en op het Binnenhof	14
10. Het laatste optreden in het Mallegat.....	16
11. Een reünie in 1990	17
12. Een onverwacht optreden.....	19
13. En weer een reünie....	21

1. In den beginne... de Jelly Roll Band...

Het begon allemaal met een bandje genaamd de "**Jelly Roll Band**", wat werd opgericht in het toenmalige jongerencentrum Het Mallegat in Katwijk, ergens in 1976 en waarvan voor zover bekend geen foto's bestaan.

Willem van den Kerkhoff was in het Mallegat Wessel Witteveen tegengekomen en ze bleken allebei liefhebber te zijn van dezelfde muziek, namelijk hardrock. Wessel vertelde dat hij van plan was een drumstel te kopen als hij maar een band kon vinden om in te spelen. Alsof Willem ook al jaren ervaring had vertelde hij dat hij wel wilde "bassen", want hoewel hij al een tijdje gitaar speelde vond hij dat nog wat te hoog gegrepen. Ze raakten aan de praat met ene Jan van der Plas, oftewel Jan Wyb, en toen die van de plannen hoorde vertelde hij "dat hij dan wel werk voor ze had".

Zo werd de band geboren met als bezetting Jan op gitaar en zang, Wessel op drums, Willem op bas en Gijs van der Bent, een vriend van Jan, op gitaar. Er was geen oefenruimte beschikbaar, dus oefenen kon alleen thuis bij Jan, zonder drums en met akoestische gitaren. Het was wat je noemt zoeken naar een muzikale richting want de meningen daarover liepen nogal uiteen. Eén nummer wat werd gespeeld was "*Why did you do it*" van een band genaamd *Stretch* (precies, ook nooit meer wat van gehoord...)

Het enige "optreden" was op een middag in de kelder van de flat waar Willem woonde, in de Tortellaan. De beide vrouwelijke fans, de *Tinekes*, die trouwens tot grote trots van de bandleden rondliepen met de naam van de band op de rug van hun jacks, kwamen van straten ver op het geluid af. De burens keken de weken erna nogal verstoord als Willem langs liep...

2. Toen was er Massacre

Door het ontbreken van een oefenruimte en door die muzikale meningsverschillen vond er in oktober '76 een afsplitsing plaats, Jan Wyb kon een optredentje regelen maar wilde dan wat populaire nummers gaan spelen. Hij begon over nummers als "*Paloma Blanca*" en dat bleek onoverbrugbaar.

Wessel, Gijs en Willem gingen verder onder de naam "**Massacre**", naar een nummer van *Thin Lizzy*.

Een oefenruimte werd gevonden in een villa aan de Zuid-Boulevard, bewoond door een kennis van Wessel, waar geoefend werd in de garage. Tijdens die wekelijkse oefenavonden was er regelmatig bezoek aanwezig van een paar trouwe fans maar helaas, geen optredens.

Het grootste probleem bleek het ontbreken van een zanger (of zangeres), want die bleken dun gezaaid. Maar er werd toch vrolijk instrumentaal op los geramd, meestal nummers van het Status Quo-achtige genre.

3. De geboorte van de Bokkumband

Op een gegeven moment kwamen de bandleden ene Leo van Duivenbode tegen in het Mallegat, die beweerde een wereldgitarist te zijn en besloten werd dat hij dan maar eens moest komen bewijzen.

Hij kwam langs op de boulevard en hij introduceerde meteen het nummer "*Mona Lisa*", een ouwe hit van Nat King Cole maar dan in een ruige uitvoering zoals die werd gespeeld door de Nederlandse band Kraayeveld. Leo bleek een buitengewone strot te hebben die prima bij de muzikale richting van de band paste en het voelde dan ook meteen goed. Het nummer "*Mona Lisa*" is tot het einde een klassieker gebleven in het repertoire van de net ontstane band.

Toen de ouders van de kennis van Wessel terug kwamen van hun overwintering zat de band weer zonder oefenruimte. Er werd een paar keer bij Leo thuis geoefend (ook weer tot groot ongenoegen van de burens) en daarbij werd besloten dat Leo en Willem maar eens van instrument moesten ruilen. Vanaf dat moment speelde Leo dus de bas en Willem gitaar.

Ook de naam van de band werd veranderd. Nadat "Long Tall Leo en de Zure Herings" het niet had gehaald kwam opeens de naam "**Bokkumband**" naar voren, en dat werd meteen unaniem gekozen.

En er was kort daarop een meevaller, de bollenschuur van Leo's toenmalige baas in Noordwijkerhout mocht als oefenruimte gebruikt worden en er kon dus eindelijk serieus gaan worden gewerkt.

4. Het allereerste Haringpop Festival

Het eerste optreden was op het allereerste Haring Pop Festival op 28 december 1977 in het gebouw van de toenmalige soos "De Donk", de kantine van de camping in de Noordduinen.

Stikzenuwachtig was iedereen natuurlijk, en er ging ook van alles mis ("Albatros" is in E, Gijs!), maar toch was het een redelijk succes. Gespeeld werden onder andere "*Junior's Wailing*" van Status Quo, het al genoemde "*Albatros*" van Fleetwood Mac en een Nederlandstalig rock 'n roll nummer genaamd "*Japie*".

Gek genoeg werd het klapstuk "*Mona Lisa*" helemaal vergeten. Nou ja, het werd niet echt vergeten, Leo wilde dat bewaren voor de toegift, en door het krappe programma kwam die er helemaal niet....

5. Oefenen bij de Kaak en optredens!

In de daarop volgende maanden werd er trouw iedere week op zaterdagmiddag geoefend in de bollenschuur in Noordwijkerhout.

Het was wel een heel gedoe iedere keer om de boel op te stellen en het gesleep met stapels bollenkisten, maar de bandleden waren er blij mee. Gijs was helemaal in zijn knollentuin want die had zijn Ibanez ingeruild voor een echte Fender Stratocaster.

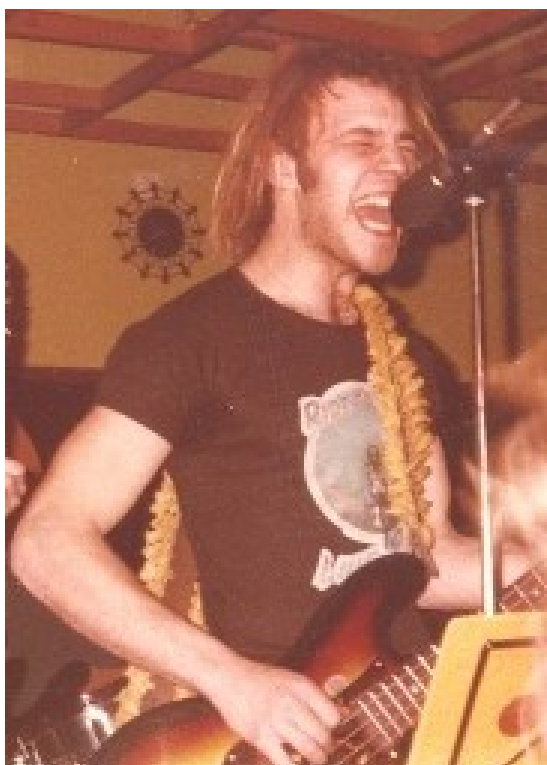

In die periode was er op 10 en 11 maart 1978 zelfs een dubbel optreden in sociëteit "De Boemerang" in Katwijk aan de Rijn. Tijdens die optredens werden veelal dezelfde nummers gespeeld als op het eerste optreden, aangevuld met een flink aantal nieuwe.

Een paar nummers van die nummers waren "*Taking care of business*" van Bachman Turner Overdrive, een eigen interpretatie van "*Drunken Sailor*", de hit "*Oerend Hard*" van Normaal maar dan met Kattekse tekst als "*Arreg Hard*" en vrij naar het voorbeeld van Jimi Hendrix instrumentaal het Kattekse volkslied "*We hebbe de kakstoel an 'ekrege*".

Wat verder nog vermeldenswaard is is de weddenschap die Willem had met Hilda Schaap. Die had een een of ander zijden Japans geval bestaande uit een soort jasje en een broek. Het jasje heeft hij gedragen tijdens de optredens maar ondanks dat er een krat bier op stond ging die broek toch net te ver...

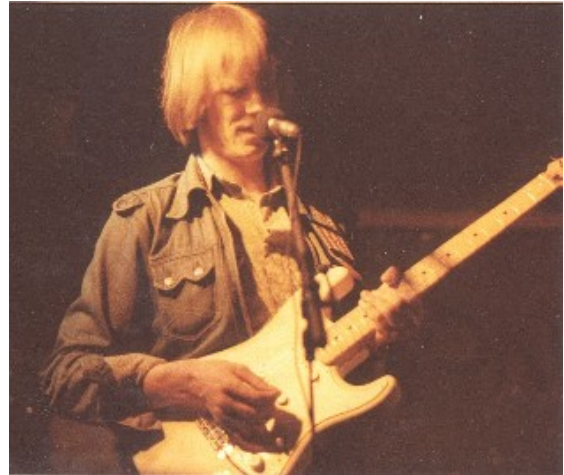
Een paar foto's van het optreden in sociëteit "De Boemerang":

6. Het tweede Haringpop Festival

Daarna gebeurde er een tijd niks want omdat Leo ontslag had genomen (gekregen is waarschijnlijker) raakte de band zijn oefenruimte kwijt. Het duurde tot Februari 1979 voor ze weer bij elkaar kwamen en deze keer met oefenruimte in het Mallegat, waar ze uiteindelijk zouden blijven oefenen tot het Mallegat werd gesloopt in 1982.

De tussenliggende periode was gebruikt voor het schrijven van eigen nummers met een Kattekse tekst. Soms was er ook genoeg inspiratie voor de muziek, en anders werd er gewoon muziek van een bestaand nummer gejat.

Het eerstvolgende optreden daarna was op het 2e Haringpop Festival, dit keer gehouden tijdens het Paas weekend op 15 april 1979 in het Mallegat dus een thuiswedstrijd .

Enkele eigen geschreven Kattekse nummers waren "*As je'n et beter ken doettet dan zelluf maer*", "*'t Lazerus*" en "*De Beerenburger boot song*". Er was ook een Engelstalig eigen nummer, "*Baby give me a chance*".

Een groot nadeel was dat Leo niet alles wilde zingen want "daer kon z'n strot iet teuge" en moesten Gijs en Willem', allebei niet bepaald begenadigde zangers, dus noodgedwongen ook af en toe achter de microfoon plaats te nemen.

Een anekdote uit die tijd

Een merkwaardig tussendoortje in die tijd was een zaterdagavond waarop de meer intellectuele pop scène van Katwijk had besloten een jamsessie te organiseren in het Mallegat. Uiteraard waren de leden van de Bokkumband, als erkende rock & roll boeren, daarbij niet uitgenodigd.

Om negen uur 's avonds belde Leo de andere bandleden op om te zeggen dat het een ontzettende dooie boel was, niemand vond er ene flikker aan en of ze maar "as de sodemieter" wilde komen want dan gingen de Bokkums wel effe wat leven in de brouwerij brengen.

Tijdens de pauze namen ze de gelegenheid waar om met z'n vieren het lege podium op te stappen. Op de eerste tonen van "Mona Lisa" kwam het publiek, wat allemaal of naar buiten of naar de andere zaal was uitgeweken, massaal binnengestormd. "Mona Lisa" werd twee keer achter elkaar gespeeld waarbij het publiek helemaal uit z'n dak ging. Meteen daarna stapten de Bokkums grijnzend het podium weer af, de intellectuelen diep verontwaardigd achterlatend....

Daarna volgde een periode van hoofdzakelijk oefenen en een dubbel optreden in de Katwijkse jeugdsociëteit "De Schuit" op twee opeenvolgende avonden, waarbij het standaard repertoire werd gespeeld, hetzelfde als tijdens het Haringpop Festival. Tijdens die optredens deden Willem en Leo een kort voorprogrammaatje als "Duo Haring en Kuit", waarbij akoestisch werd gespeeld met Willem op gitaar en Leo op viool met als hoogtepunt "O Suzanna".

Op een gegeven moment kregen Leo en Gijs het steeds meer aan de stok met betrekking tot wat zo mooi heet de "te volgen muzikale koers". Op een mooie zaterdag barstte de bom, Gijs stapte op ("Dit speel ik niet!!!!") en bleef de rest van de band met z'n drieën over.

Na een poosje zonder veel enthousiasme aangemodderd te hebben zonder veel inspiratie, laat staan optredens, vertrok Leo naar zee en dat was dan dat.

7. Rommelige tijden rond Haringpop 3

Wessel en Willem klooiden iedere zaterdagochtend maar wat aan in het Mallegat, en een tijdje deed er zelfs een andere bassist mee, genaamd *Mark Lamers*. Lang duurde dat trouwens niet, hij stapte al snel weer op vanwege muzikale meningsverschillen ("Ska????? Ben jij besodemieterd?") en daarnaast had hij een groot gebrek aan versterker power. Bij de Bokkums was iets meer vereist dan een 30 Wattertje, zeker naast de 275 Watt Acoustic van Willem en het geweld van Wessel.

Er wedr daarna nog een poging met alweer een nieuwe bassist: Dirk, een jonge gozer en erg aardig maar met weinig ervaring en daar liep het uiteindelijk op stuk. En er was ook nog steeds geen zanger, en dat was eigenlijk weer het grootste probleem.

Maar vlak voor het 3e Haringpop Festival in het paasweekend van 1980 dook alsof hij nooit was weggeweest op een goeie zaterdag Leo plotseling weer op in de oefenruimte. Hij pakte de bas van Dirk op en meteen klonk de band weer als vanouds. Er werd ter plekke besloten om ondanks het feit dat er weinig samen kon worden geoefend toch mee te doen aan het op stapel staande Haringpop Festival. Daar ging natuurlijk van alles mis maar de band had toch maar weer mooi een optreden gedaan.

Daarna volgde weer een periode van oefenen die onderbroken doordat Leo alweer voor langere tijd naar zee ging. Deze keer probeerden Wessel en Willem een andere gitarist die ook kon zingen, maar ook dat liep niet al te lekker door zijn "vrije interpretatie" van alle nummers. Het kwam er eigenlijk op neer dat hij gewoon alles iedere keer totaal anders speelde en hij weigerde teksten uit z'n kop te leren.

Er kwam in die tijd ook een bassist langs in de persoon van Willem Kuyt, oftewel de Ronkel, en dat was wel een succes want die was precies wat de mannen zochten. Hij zei weinig maar had dezelfde smaak als de rest en dezelfde ideeën, en deed vanaf dag één alles goed. Hij had zelfs een vaste bestelling voor de patatboer tijdens de pauze nog want dat was iedere week hetzelfde: een patatje speciaal, een frikadelletje speciaal en een slaatje...

De bandleden hadden het met "die Kuch", zoals Willem de Ronkel gitarist/zanger Ko altijd noemde, inmiddels wel gezien, keilden hem eruit en gingen met z'n drieën verder. Dat ging prima, vooral omdat Willem ook nog een buitengewoon goeie stem bleek te hebben.

8. Haringpop Festival nummer 4

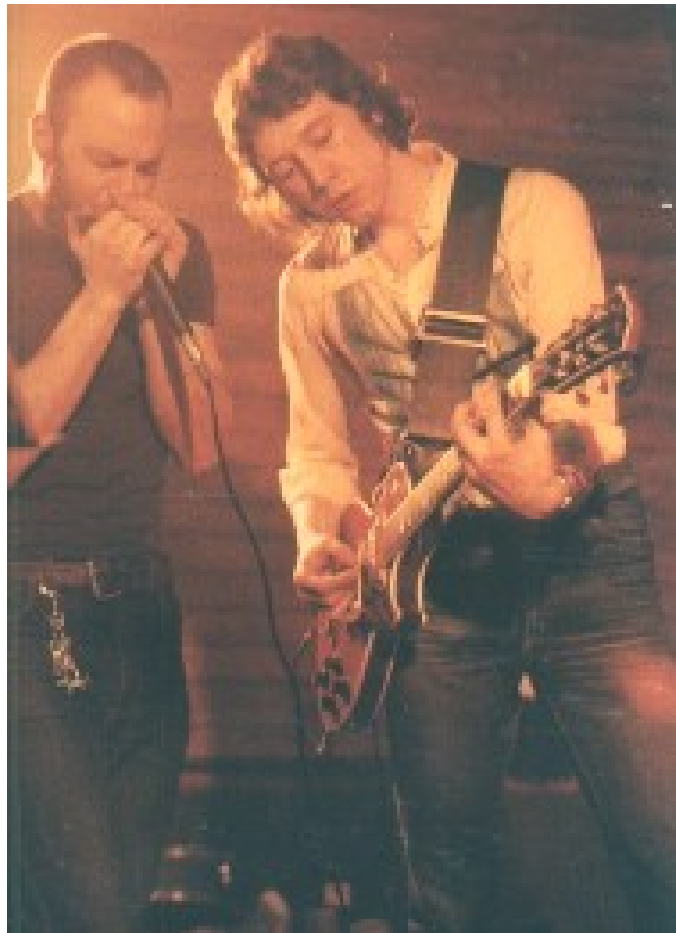
En net voor het 4e Haringpop Festival in het Paas weekend van 1981, ja hoor, daar was-ie weer, Leo. En dus deed de band weer mee in de nieuwe samenstelling waarbij Willem de Ronkel bas speelde en Leo naast de zang mondharmonica speelde, wat hij overigens buitengewoon goed bleek te doen.

Het optreden op zich was werkelijk rampzalig, niet vanwege de muziek want dat liep allemaal wel heel lekker maar omdat er voortdurend apparatuur uitviel.

Leo sloeg voortdurend de handen voor zijn gezicht als de microfoon voor de zoveelste keer uitviel. Het was vreselijk frustrerend allemaal maar lol hadden de mannen wel weer, echt als vanouds!

9. In KRO's "Los Vast" en op het Binnenhof

In de zomer van 1981 was er totaal onverwacht een radio optreden, dankzij een KRO programma wat een zomertoer deed langs badplaatsen en daarbij de jongerencentra bezocht. De "houseband" mocht dan een nummer laten horen en voor 't Mallegat was dat dus de Bokkumband.

Er werd van een ooit in het Jongerencentrum "De Schuit" opgenomen bandje een nummer uitgekozen en dat was "'t Lazerus". Dat leek sowieso een goeie keuze omdat het Leo's eigen protest was tegen de woningschaarste en de jeugdwerkeloosheid (vooral dat laatste was errug geloofwaardig...). Leo deed dan ook het interview op de radio, gekleed in broek met strontvlekken. Hij had toevallig eens werk ergens op het land en was zo met de tractor naar het Mallegat gereden tussen het werk door.

Dat radio optreden leverde vlak daarna het meest merkwaardige optreden op dat de band ooit heeft gedaan, namelijk op het Binnenhof. In Den Haag, jawel meneer, en daar zijn ook foto's van!

Ze werden gevraagd om te spelen tijdens de grote landelijke demonstratie "Fietsen tegen Kernwapens" waarbij op het Binnenhof een petitie zou worden aangeboden.

Alles stond achterop een vrachtwagen die door Leo was geregeld. Nadat de vrachtwagenchauffeur en de drank voor de band en de meegereisde fans was betaald was er meteen geen flikker meer over van het verdiende geld...

De band speelde voor en na de toespraken, wat uiteindelijk neer bleek te komen op drie nummers, twee ervoor en terwijl iedereen als een speer weer naar Drenthe en Groningen terug fietste, nog één...

Onvergetelijk was wel het snuit van de Geitenwollen-Sokken meneer van de organisatie toen deze aan Leo vroeg of ze een paar posters op de vrachtwagen mochten hangen.

"Waer is-tat voor?", vroeg Leo in zijn beste Katteks.

"Tegen de Kernwapens in Nederland", zei de argeloze man.

"Teuge???", riep Leo, "wij benne helemael iet teuge, wij benne voor!!".....

10. Het laatste optreden in het Mallegat

In 1982 was het laatste optreden in 't Mallegat, een gratis optreden wat gegeven werd ter compensatie van het feit dat er mocht worden geoefend. Dat moest er na drie jaar maar eens van komen.

De band wilde zich meteen revancheren voor het dramatische Haringpop optreden, al was dat niet hun schuld schuld. En dat lukte, het liep als een trein en was het beste optreden wat ze tot dan toe hebben gegeven.

Vlak daarna werd 't Mallegat gesloopt. Er werd niet meteen een nieuwe oefenruimte gevonden en eerlijk gezegd zochten ze ook niet zo hard. Iedereen had inmiddels een baan (behalve Leo) en dus werd besloten dat het wel welletjes was geweest.

En dit zouden dus de laatste foto's van de Bokkumband wel zijn. Dachten ze....

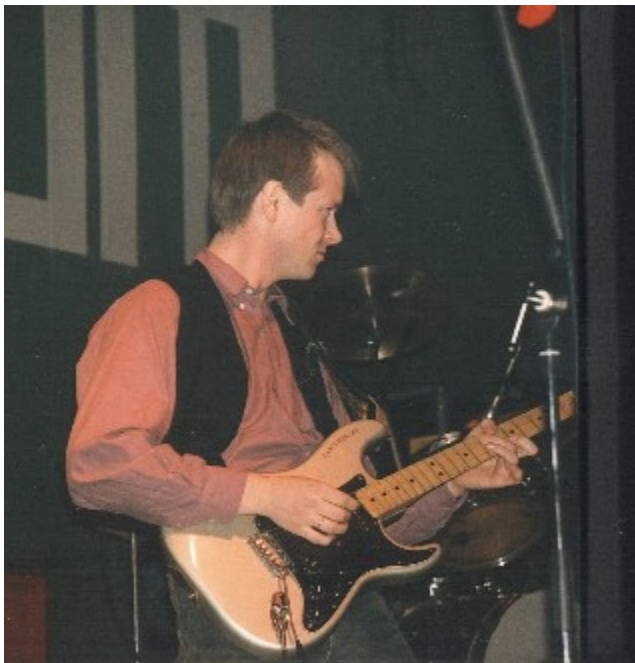
De vele foto's van de Bokkumband uit die tijd zijn allemaal gemaakt door de toenmalige vriendin van Wessel, Corien Meyvogel, en daar zijn de bandleden haar nog steeds dankbaar voor want anders hadden ze het moeten doen met een permanente gehoorbeschadiging als enige tastbare herinnering...

11. Een reünie in 1990

Totdat ergens in November 1989 de telefoon ging bij de andere bandleden en Gijs opbelde met de vraag of ze zin hadden in een reünie optreden. Er zou een reünie plaatsvinden van 't Mallegat in het toenmalige gebouw van het jongerencentrum "Scum". Dit bevond zich in de Hoornes in de oude Kruithuisjes, gelegen tussen de Helmbergweg en de Krom. En men vond dat op zo'n reünie de voormalige "house band" niet mocht ontbreken.

Oefenen werd gedaan in de oefenruimte van de band van Willem Kuyt aan de Prins Hendrikkade. De band zou met z'n vijven optreden, Leo, Wessel, Gijs, Willem de Ronkel en Willem Kerk, af en toe bijgestaan door Klaas, de broer van Willem de Ronkel.

Op 13 januari 1990 was het zover, en het ging voor het gevoel van de bandleden zelf fantastisch. Ze hadden allemaal in de loop der jaren het een en ander bijgeleerd, en ze klonken meer dan ooit als een hechte eenheid.

Het meest gehoorde commentaar was dan ook:

"Jullie klinken nu beter als vrouger"...

Dit leek alweer het laatste wapenfeit van de Bokkumband, totdat vele jaren later....

12. Een onverwacht optreden....

We schrijven inmiddels het jaar 2006. De leden van de Bokkumband hadden de voorgaande jaren sporadisch contact en sommige hadden in de tussenliggende jaren in allerlei andere bandjes gespeeld. Gijs, Willem Kerk en Wessel hadden de laatste jaren om de paar maanden een "kroegavond", meestal in Café "De Albatros" in Katwijk, waarbij het Bokkum verleden veelvuldig ter sprake kwam.

Halverwege 2006 kwamen Gijs en Wessel met het idee om weer een reunie optreden te gaan doen, in een door de bandleden zelf afgehuurde zaal waarbij alle vrienden, bekenden en familie zouden worden uitgenodigd. Er werd na overleg een geschikte datum geprikt en dat werd 23 december.

Op donderdag 30 november kwamen de bandleden alle vijf bij elkaar voor een eerste "vergadering" in Café "De Albatros", om het te spelen repertoire af te spreken. Dat lukte zowaar wonderwel, en na een paar biertjes kwam Wessel met het plan om naar Noordwijk te rijden, want in de "Wurftbar" was daar die avond een open podium. Het leek hem wel een goed plan om daar even een paar nummertjes te gaan spelen, even voor het gemak voorbijgaand aan het feit dat de band dus bijna zeventien jaar niet meer samen had gespeeld....

Het probleem van instrumenten en apparatuur werd snel opgelost door een telefoontje van Wessel naar een vriend van hem die daar al was en de band ging op weg. Bij aankomst bleken ze al aangekondigd en ze konden meteen doorlopen naar het podium....

En alsof het helemaal geen zeventien jaar geleden was werden er vier nummers gespeeld, "Japie", "Mona Lisa", "Honky Tonk Women" van de Rolling Stones "Goh, wat ben jij vervelend".

13. En weer een reunie....

Na het onverwachte optreden in de "Wurftbar" werd er twee keer geoefend in een afgehuurde oefenruimte, waarbij bleek dat de mannen het nog niet waren verleerd in al die jaren. Meestal begon het met "Hoe ging dat ook al weer met....", waarna als vanzelf de oude nummers er weer uitrolden. De setlijst werd zoals gewoonlijk nog een paar keer herzien maar het vertrouwen was er dat alles gewoon lekker zou gaan en dat het een gezellige avond zou worden.

En op 23 december was het dan zover.

De zaal waar het gebeuren plaatsvond was op Camping "De Zuidduinen" in Katwijk. Eigenlijk had het de zaal van het allereerste optreden, op Camping "De Noordduinen" moeten zijn maar die was helaas net een paar jaar geleden gesloopt.

Na een aarzelend begin, waarbij de bandleden zich al begonnen af te vragen of er eigenlijk wel iemand zou komen liep de zaal behoorlijk vol met zo'n honderdvijftig vrienden, bekenden en familieleden.

De band speelde twee korte sets van ongeveer een half uur die nog iets korter uitvielen dan gepland omdat zoals gewoonlijk weer enkele nummers ter plekke werden geschrapt. En er waren technische problemen (het basedrum pedaal van Wessel), stemproblemen (Leo, ongetwijfeld door te weinig melk) en gewoon verwarring als iemand midden een nummer iets anders deed dan was geoefend....

Na het optreden van de Bokkums was er nog zat tijd over voor muzikale gasten en er ontstonden een aantal spontane optredens van leden van onder andere de "*Driftkickers*", "*Midlife Crisis*", de "*HMS Highschool Band*", een bandje van een paar jonge gasten van wie de Bokkumband wat spullen had geleend en een hereniging van de gebroeders Kuyt in een korte reunie van de "*Rockk*".

Ergens tussendoor speelden de Bokkums zelf nog een korte toegift waarbij ze hulp kregen van *Mary Prado*, de zangeres van de "*Driftkickers*", die voor zo'n klein wijffie over een buitengewone strot bleek te beschikken.

En tenslotte speelden de Bokkums, met Klaas Kuyt erbij op gitaar, aan het eind van de avond als uitsmijter "*Merry Xmas Everybody*" van Slade, wat niet was ingestudeerd maar zelfs dat rolde er toch redelijk soepel uit.

En er werden natuurlijk plannen gemaakt om dit meer te gaan doen. Wishfull thinking?....